

de cei credincioși, desigur că cele spuse nu aveau rațiune. Căci dacă numai credincioșii urmau a face voia Lui, iar cei necredincioși deloc, atunci voia Lui nu ar mai fi ca în cer. Însă ce? „Precum în cer, zice, nu este nici un rău, nici pe pământ să nu fie; ci pe toți îi atrage spre frica Ta, pe toți oamenii fă-i îngeri, fie că ar fi dușmani, fie că ar fi persecutorii noștri. (...)”

Dumnezeu face să răsară soarele, trimite ploaie, dă roade, dă hrană zilnică celor batjocoritori, celor lipsiți de minte, celor spurcați, celor prigonitori, și nu pentru o zi, sau două, sau trei, ci pentru întreaga viață. Pe acesta imită-L, la El râvnește, după puțința omenească.

Nu stă în puțința ta a face să răsară soarele, dar cel puțin nu învinovăți pe fratele tău. Nu poți face tu ca norii să trimită ploaie, dar cel puțin nu bârfi. Nu poți hrăni pe alții, cel puțin nu-i necinști. Îți sunt de ajuns darurile acestea. Din partea lui Dumnezeu, binefacerea către dușmani se arată prin fapte, tu însă măcar prin vorbe arat-o.

Roagă-te lui Dumnezeu pentru dușmani, căci numai așa vei fi deopotrivă Tatălui tău Celui ceresc.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Tâlcuiri la Timotei, Omilia 6)

"BUCURĂ-TE SFINTE CUVIOASE DIMITRIE !"

Și-ascultând în pace cursul vieții tale,
Sfinte,
fă-te nouă toiag sfânt în cale:
Fără preț boarul satului ai fost.
Cu nuiaua verde vite țineai turmă.
Praful și copiii în alai de prost
pe ulița largă te duceau din urmă
Păzitor de bivoli în câmpii ai stat
singur ca tăcerea nopții-n revărsat.
Zdrente pe trup schilav, nod, scaieți în barbă,
nebănuind nimeni că ești vas ales,
tu grăiai cu ploaia, pasări, sfârc de iarbă,
de sporeai în tine sfântul înțeleș.
Și văzând că-n lume firul de izvoare
curge mai departe apă trecătoare,
ai ieșit din satul unde te-ai născut,
la o mănăstire mucețită-n peșteri,
ai lăsat cireada mugind la păscut,
și te-ai dat în mâna schivnicilor meșteri.
În zaconul tagmei vajnicul Cuvânt
te-a cioplit călugăr ca pe lemnul sfânt.
Cărturar ce duce slovele umflate
n-ai fost, cuvioase din Basarabov.
Mână țărănească, degete crăpate,
răsfoiau stângace file de ceaslov.
Ca o umbră albă ai trecut prin viață
pană la sorocul schimbării la față.
Cunoscând și vremea zborului din trup
ai pornit cu duhul pe drumuri de soare.
Făclie smerită cu parfum de stup,
poveste lumească viața ta nu are.
Privigheri, obidă, posturi, rugăciuni
ți-au dat vrednicia să reverși minuni.
Pentru aceasta, sfinte, pios te rugăm,
milostiv fii nouă cei cari-ți strigăm:

Moaștele Sf. Dimitrie cel Nou, foto

Bucură-te, veghetor sub candelă de iască,
Bucură-te, pildă de viață duhovnicească,
Bucură-te, cel cu funia lepădării încins,
Bucură-te, că nașterea și moartea ți-ai învins,
Bucură-te, stăruință-n dovada sfintei Cruci,
Bucură-te ram-raic ce-n veac nu te usuci,
Bucură-te, flamura albei nesticăciuni,
Bucură-te, asprimea canoanelor cu minuni,
Bucură-te, punte spre limanul suprafiresc,
Bucură-te, tiparniță de chip călugăresc,
Bucură-te, însuflețire obrocită sub oase,
Bucură-te, din raclă de moaște, luminoase,
Bucură-te, Dimitrie cel nou, Cuvioase.

(Ieromonah Sandu Tudor, text publicat în Revista "Gândirea", Nr 10)